

Podniesione zarzuty: Błędne zastosowanie art. 8 ust. 1 lit. b) rozporządzenia Rady nr 207/2009, ponieważ nie istniało prawdopodobieństwo wprowadzenia w błąd pomiędzy zgłoszonym znakiem towarowym a znakiem, na który powołano się w sprzeciwie.

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2013 r. — Molda przeciwko Komisji

(Sprawa T-629/13)

(2014/C 31/26)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: Molda AG (Dahlenburg, Niemcy) (przedstawiciele: Rechtsanwälte I. Zenke, M. Vollmer, C. Telschow i A. Schulze)

Strona pozwana: Komisja Europejska

Żądania

Strona skarżąca wnosi do Sądu o:

— stwierdzenie nieważności decyzji Komisji 2013/448/UE z dnia 5 września 2013 r. dotyczącej krajowych środków wykonawczych w odniesieniu do przejściowego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji gazów cieplarnianych zgodnie z art. 11 ust. 3 dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady w zakresie, w jakim odmawia ona w art. 1 ust. 1 skarżącej przydziału z uwagi na nadzwyczajne okoliczności na trzeci okres handlu emisjami 2013 — 2020 zgodnie z § 9 ust. 5 niemieckiej Treibhausgas-Emissionshandelsgesetzes;

— obciążenie pozwanej kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

Na poparcie skargi strona skarżąca podnosi cztery zarzuty.

1) Zarzut pierwszy dotyczący naruszenia zasady proporcjonalności

Zgodnie ze stanowiskiem skarżącej zaskarżona decyzja narusza zasadę proporcjonalności, ponieważ zakazanie przydziału uprawnień do emisji z uwagi na nadzwyczajne okoliczności z punktu widzenia sformułowanego przez skarżącą celu jest błędne i w dodatku jest całkowicie nieproporcjonalne w stosunku do niekorzystnej sytuacji, która w ten sposób powstanie dla skarżącej. Posiłkowo w tym miejscu podnosi się, że decyzja 2011/278/UE⁽¹⁾ jest niezgodna z prawem europejskim i nieważna.

2) Zarzut drugi dotyczący naruszenia zasady subsydiarności

W ramach tego zarzutu skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza zasadę subsydiarności, zgodnie z którą działanie Unii Europejskiej powinno być ograniczone do niezbędnego zakresu. Twierdzi ona — inaczej niż pozwana — że państwu członkowskim pozostawiono (nawet jeśli w ograniczonym zakresie) prawo do stanowienia przepisów dotyczących przydziałów. Do przepisów, których kompetencję stanowienia pozostawiono państwu członkowskim, należą przepisy regulujące sytuacje związane z nadzwyczajnymi okolicznościami, takie jak te na podstawie § 9 ust. 5 niemieckiej Treibhausgas-Emissionshandelsgesetzes (ustawa do handlu uprawnieniami do emisji gazów cieplarnianych).

3) Zarzut trzeci dotyczący naruszenia europejskiego prawa pomocy publicznej

Skarżąca podnosi w ramach tego zarzutu, że zaskarżona decyzja narusza podstawowe zasady europejskiego prawa pomocy publicznej, zgodnie z którym przedsiębiorstwa znajdujące się w krytycznej sytuacji finansowej i realizujące długofalowy plan restrukturyzacyjny, mogą otrzymać w dozwolonym zakresie wsparcie finansowe w formie pomocy restrukturyzacyjnej. Pozwana nie może zakazać takiej pomocy.

4) Zarzut czwarty dotyczący naruszenia praw podstawowych

W tym miejscu skarżąca podnosi, że zaskarżona decyzja narusza jej prawa podstawowe do wolności prowadzenia działalności gospodarczej, wolności wyboru zawodu i prawa do swobodnego wykonywania prawa własności, bez uzasadnienia tych naruszeń celami uznanymi przez Unię Europejską lub służącymi ochronie praw i wolności innych podmiotów.

⁽¹⁾ Decyzja Komisji 2011/278/UE z dnia 27 kwietnia 2011 r. w sprawie ustanowienia przejściowych zasad dotyczących zharmonizowanego przydziału bezpłatnych uprawnień do emisji w całej Unii na mocy art. 10a dyrektywy 2003/87/WE Parlamentu Europejskiego i Rady [notyfikowana jako dokument nr C(2011) 2772] (Dz.U. L 130, s. 1)

Skarga wniesiona w dniu 28 listopada 2013 r. — DK Recycling und Roheisen przeciwko Komisji

(Sprawa T-630/13)

(2014/C 31/27)

Język postępowania: niemiecki

Strony

Strona skarżąca: DK Recycling und Roheisen GmbH (Duisburg, Niemcy) (przedstawiciel: Rechtsanwalt S. Altenschmidt)